

ראש השנה

- על ידי שנוסעין על ראש השנה לצדיקים אמיתים על ידי זה נמתקין כל הדינים **שבעולם**, והיכן שיש איזה דין הכל נמתק על ידי זה וזה צריכין בראש השנה על כן נוסעין על ראש השנה דיקא.
- גם על ידי שבאין כמה נפשות מישראל להצדיק האמת על ראש השנה ונכללין יחד באהבה רבה, על ידי זה בא שמחה גדולה וחדוה רבה.
- מה שהעולם נוסעין על ראש השנה לצדיקים כי עיקר המתקת הדינים אינו אלא על ידי קדושת וטהרת המחשבות, ואי אפשר לטהר ולקדש המחשבה אלא על ידי התקשרות לצדיקים.
- ראש השנה הוא בחינת תיקון האמונה כי על ידי גודל הקיבוצים שכל הקהילות הקדושות מתקבצין יחד בראש השנה, בפרט שמתקבצין אצל צדיק אמת על די זה נתלקטין ונתקבצין כל ליקוטי האמונה הקדושה ונתקנת האמונה בשלימות.
- בראש השנה צריכין להכריח את עצמו להתפלל בכח גדול ביותר ולקשר תפילתו לצדיק האמת שהוא בעל כח גדול שיכול להתפלל תפילה בחינת דין כמו שצריכין להתפלל בראש השנה, ועל ידי זה נזכה להוציא מהסטרא אחרא כל החיות שבלעה מקדושת ישראל.
- בימים הנוראים צריכים לבכות הרבה והעיקר הוא להיות בבחינת נער בוכה, דהיינו שיסלק כל חכמתו ויבכה לפני השי"ת על נגעי לבבו ומכאוביו שיודע בנפשו כמו תינוק הבוכה לפני אביו, ועל ידי זה זוכין לאתרוג נאה, וכל מה שנמשך יותר לבחינת נער בוכה זוכה לאתרוג נאה.
- בראש השנה צריכין להיות חכם שישמור מחשבתו שיחשוב רק מחשבות טובות שיטיב עמנו השם יתברך ויתן לנו שנה טובה, וצריכין להיות שמח בראש השנה, גם צריכין לבכות בראש השנה.
- בראש השנה ביום הראשון צריכין למעט בדיבור מאד, ואדם גדול צריך

הארת הימים הנוראים

לדקדק בזה ביותר.

- **ערב ראש השנה ראוי ליתן פדיון.**
- **קול התקיעות הוא בחינת עזות דקדושה שעל ידי זה נשבר עזות דסיטרא אחרא שהוא עזות הגוף, ועל ידי זה יכולה הנשמה להתקרב אל הגוף ולהאיר בו השגות אלוקות.**
- **תקיעה הוא בחינת התגלות כבוד ה' והמלכתו בעולם.**
- **בתשרי נברא העולם שזה בחינת תשר"ק בחינת שלא כסדר כידוע, ועל כן נתעורר בראש השנה בחינת שלא כסדר שמשם אחיזת כל הדינים ועל כן צריכין אז לשוב בתשובה על כל החטאים שבאים על ידי גאווה וגדלות שזה בחינת שלא כסדר שמחלק המלכות לעצמו ואומר אנא אמלוק, ועל כן צריכין לשוב מאד על פגם הגאווה ולהשפיל את עצמו לפני השם יתברך ולקבל על עצמו עול מלכות שמים בתמימות ובפשיטות גמור, ולבטל את עצמו לפניו יתברך כאילו אין לו דעת כלל, רק לצעוק ולהרבות בתחנונים שירות ותשבחות ואמירת תהילים ופיוטים, שכל זה הוא בחינת תמימות ופשיטות, ואחר כך זוכין על ידי קול השופר לקבל מוחין חדשים להשלים המלכות דקדושה.**
- **מי ששומע תקיעת שופר בראש השנה מאיש ירא וחרד בודאי לא ידאג כל השנה מרעמים.**
- **תקיעות ראש השנה הם בחינת התחדשות המוחין שהוא השכל והנשמה של כל אחד.**
- **על ידי תקיעת שופר נמתקין הדינים.**
- **עיקר קדושת ראש השנה שהוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה הוא שנוצה לחדש ימינו שעברו בחושך ולהוסיף מעתה תוספת קדושה ועבודת השם מחדש, שזה בחינת חדש עלינו שנה טובה.**
- **בראש השנה נברא העולם על ידי החסד חננו שעל ידו נתקיים העולם כל**

הארת הימים הנוראים

הדורות שהיו קודם מתן תורה, ועל כן צריכין לנסוע לצדיקים אמיתיים על ראש השנה כי זה החסד חנם אין מי שימשיך אותו בעולם כי אם צדיקי אמת הגדולים במעלה.

- עיקר דרך התשובה שמקבלין מצדיקי אמת הוא רק להתנהג בתמימות ובפשיטות ובאמונה פשוטה בלי שום חכמות כלל, ולבקש תמיד מהשם יתברך רק מתנת חנים, וגם זה רק בכח ובזכות צדיקי אמת שזכו להמשיך אוצר מתנת חנים בעולם ועל כן בימים הנוראים עיקר העבודה בפשיטות ובתמימות גמור כי אז הכל שבין אל השם יתברך.

- בראש השנה צריכין לברר ולקדש המחשבה מאד שבשביל זה נוסעין לצדיקים על ראש השנה.

- ראש השנה הוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה, ועל ידי זה מעוררין ונותנין כח למלאכים לבקש ולחפש אחר האבידות שאיבדנו על ידי מעשינו הרעים ולכן נוסעין לצדיקים על ראש השנה כי הם חיפשו כבר כל כך אחר האבידות עד אשר מצאו כל האבידות של כל העולם.

- כל ימות השנה צריכין להכין עצמו על ראש השנה שהוא יום הדין כי העיקר הוא ראש השנה.

- עבודת הצדיקים בראש השנה הוא להמשיך נועם עליון ולגלות כבוד ה' בעולם ולהמתיק תוקף הדינים שמתעוררים אז וצריך לזה צדיק גדול במעלה מאד מאד שיהיה זך ונקי מכל תאוות העולם הזה ועל כן צריכים לנסוע לצדיקים אמיתיים על ראש השנה ומחמת שאינו מצוי בזמנינו צדיקים כאלו על כן נוסעין לקברי הצדיקים המופלגים במעלה שזכו לזה (מנחה ו' ז')

- ראש השנה נקרא יום הזיכרון שזה העיקר שזכור אלוקותו יתברך ולא נשכח אותו לעולם וכל מה שמדבר דיבורים קדושים יותר הוא ממשיך אלוקותו יתברך וזוכה להכיר את ה' יתברך יותר ויותר וכל זה נתקן בראש השנה (ערבית ד' ה' ז')

- עיקר התשובה הוא בחינת "בקי בעייל בקי בנפיק" (עליה וירידה בעבודת ה') כי

הארת הימים הנוראים

הרבה עליות וירידות צריכין לעבור על האדם וצריך להתגבר ולהתחזק ולעמוד בכולם, בבחינת "אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך" דהיינו לגלות את השם בכל מקום ובכל מצב שזהו עיקר התשובה.

• כל עבודתנו בימים אלה מראש השנה ועד שמיני עצרת הכל בשביל המלכות דקדושה דהיינו לבנות את התפילה בנין שלם, ולהקימה מנפילתה, כי עכשיו נפלה התפילה מאד. (ראש השנה ה')

• צריכין לנסוע לצדיקי אמת על ראש השנה כי רק הם יכולין להמשיך דרכי התשובה בשלימות, והעיקר להמתיק תוקף הדין של ראש השנה ולהמשיך שמחה על עצמו, שזהו עיקר תיקון התשובה, כי אע"פ ששופר של ראש השנה הוא בחינת לב נשבר (גנוחי גנח וילולי ליל) כי הבעל תשובה צריך לב נשבר אבל אחר הלב נשבר, צריך לבוא לשמחה כמו שכתוב "בשמך יגילון כל היום" (שבת ז' מ"ו)

• יש שני בחינות תפילה - יש תפילה שהיא למטה מהתורה וטפילה לתורה, ויש תפילה שהיא בחינה אחת עם התורה ממש וגם היא גבוהה מהתורה והיא התפילה שהאדם מתפלל על צרכי נשמתו, דהיינו לזכות ליראת שמים ולקיום התורה ולהתקרב לעבודתו יתברך כי לא המדרש עיקר אלא המעשה, וזה צריך להיות עיקר כוונותינו ותפילתנו בימים הנוראים.

• בראש השנה מתעוררין כל ישראל וצועקין ושואגין להשם יתברך בקול גדול וחזק מאד ועל ידי זה יש כח גדול ביותר להצדיק להתפלל תפילה בחינת דין ועל כן אז עיקר זמן הקיבוץ אצל צדיקי אמת והם בגודל כוחם מוציאים מהסטרא אחרא כל ניצוצות והקדושות שבלעה, ועל ידי זה נמשכין כל התיקונים המבוארין. (חזו"מ ד' ד')

• עיקר התשובה ע"י אמת שעל ידו מגרשין החושך וזוכין לאור השם יתברך בעצמו, וע"כ תוקעין בראש השנה בשופר שמרמז על תשובה מלשון "שפרו מעשיכם" דהיינו בחינת קול האמת היוצא מעומקא דליבא בחי' ממעמקים קראתיך ד' ועי"ז ניצולין מן החושך ונמתקין הדינים בחי' מן המצר קראתי ענני במרחב... (ראש השנה א')

הארת הימים הנוראים

- **בר"ה צריכין להוציא הבריא מכו אל הפועל** - וזה בחי' שופר של ראש השנה, כי קול השופר הוא בחי' האמת שיתגלה לעתיד, שאז יהיה יום הדין הגדול והנורא - ועי"ז נעשה התעוררות לתשובה.
- כשאדם חוטא ח"ו הוא גורם לחורבן העולם ועל כן כשרוצה לעשות תשובה צריך לבנות את העולם מחדש, וזה נעשה ע"י התשובה בעצמה, וזה מרמז קולות של השופר "גנוחי גנח, וילולי יליל" - בחי' חרטה שגונחין ומיללין על גודל הפגמים שפגם כל אחד כפי שידוע בנפשו. (ר"ה א' - ג', ה')
- **ראש השנה הוא יום ראשון לעשי"ת ועיקר התשובה שישמע חרפתו וישתוק וידום**, וזה בחי' תקיעת שופר דהיינו קול בלא דיבור - וע"י ששותק ומתבייש זוכה לשתיקה עליונה בחי' כתר - תשובה שלימה וזהו תקיעה בראש ותקיעה בסוף - דהיינו שתיקה שמשים עצמו כבהמה - ואחר כך שתיקה עליונה בחי' תשובה - כתר. ובאמצע - גנוחי ויליל, שברים ותרועה - בחי' בוש ולב נשבר שגונחין ומיללין על גודל ריחוקו מהשי"ת - שע"ז זוכין לשתיקה עליונה.
- **ראש השנה הוא יום ראשון לעשי"ת - וע"י התשובה זוכין לעלות לבחי' למעלה מהזמן**, וע"י זה נשמע קול יעקב - "שהוא מכניע קול עשיו" וכל זה נעשה ע"י קול השופר שהוא קול התשובה - קול יעקב - שמכניע כל הדינן והקטרוגין.
- **עיקר המתקת הדין הוא להפוך הדין עצמו לרחמים** שזה בחי' מה שצריכין להעלות הזמן עצמו לבחינת למעלה מן הזמן - שזהו בחי' שופר שצריכין לתקוע ממיצר השופר דייקא, ומשם דייקא נשמע קול השופר ונמתקין הדינן - ונמשך הארת תשובה בעולם. (ראש השנה ה')
- **עיקר התשובה הוא שאפילו אם נפל למקומות הרחוקים מהקדושה משם דייקא - יבקש את ה' ולא יתייאש ח"ו ועי"ז זוכה שהירידה הזאת תהיה תכלית העליה.**
- **ר"ה הוא יום גנוסיא דמלכא** (התמנות המלך) בחי' הולדת והתגלות המלכות שנתגלה בר"ה, כי בראש השנה נברא העולם וכל הבריא היתה בשביל

הארת הימים הנוראים

השעשועים וההתפארות שמקבל השי"ת מעמו ישראל - ואזי לובש השי"ת כביכול בגדי התפארותו (מישראל) בחי' ד' מלך גאות לבש וע"כ נופל פחד ויראה על כולם, ומחמת שעיקר התגלות ההתפארות של ישראל הוא על ידי צדיקי הדור על כן נוהגים ישראל לנסוע על ראש השנה לצדיקים. (סוכה ב')

- כלל העבודה בימים נוראים הוא לברר נקודת האמת, ובראש השנה ואחר כך בעשרת ימי תשובה מבררין את האמת על ידי ריבוי העבודה הקדושה של צעקה ותחנונים וצדקה וכו', ועל כן באמת בשמחת תורה כולם עולים לתורה להורות שלכל אחד יש חלק ואות בתורה הקדושה, ולפעמים מקטרג האדם על עצמו ומרחיק את עצמו מהשם יתברך על ידי האמת שאינה מבוררת, והשם יתברך אינו חפץ באמת כזו כי השם חפץ לקרב את עמו ולא לרחק ח"ו כי דווקא בעולם הזה שהוא מלא שקרים שאחד מתגבר וזוכה לנקודת האמת זה יקר אצל השי"ת יותר מהכל. (ריבית ה) .

- על ידי שאנו זוכים לבוא לצדיקים על ראש השנה על ידי זה הם ממשיכים לנו הארת קדושת דעתם שנדע כי ה' הוא האלוקים, ושנתחזק לבלי להתיאש חס ושלוש לעולם מצעקה ותפילה ותחנונים, שזה עיקר ענין התשובה ועיקר התיקון נעשה ע"י קול השופר שאחד התוקע ומשמיע לכולם, וזה רמז שהצדיק ממשיך תיקון הקולות וממנו מקבלים כולם ובשביל זה בראש השנה צריכים לנסוע על צדיקי אמת. (נדרים ד).

- השופר הוא בחינת "עלמא דאתי" (עולם של העתיד) ולכן צריך האדם לעקם צוארו מכל הבלי העולם הזה ולהמשיך ההבלים לתוך השופר שהוא בחינת עולם הבא, וזה מרמז לנו שצריך לנתק עצמינו מהבלי העולם הזה וכל הבלינו ונשימותנו יהיו אל התכלית שהוא עולם הבא דהיינו: הבלי תורה ותפילה, ועיקר הכוח לזה מקבלין מצדיקי אמת שזכו שאין להם שום הבל מהבלי העולם הזה ובכוחם נזכה גם אננו. (שם).

- השופר כלול מכל הקולות שבעולם מעילא לתתא ומתתא לעילא (מלמעלה למטה ולהפך), כי ע"י השופר מעוררין רחמי ה' יתברך לרחם על בני ישראל, וכן השופר מעורר את לב ישראל שישבו אל ה' יתברך באמת. (שם כה').

הארת הימים הנוראים

- כל עבודתינו בראש השנה הוא לגלות אלוקותו יתברך לכל באי עולם עד שישמעו רחוקים ויבואו ויתקרבו אל הקדושה, וזהו בחינת קול השופר, כי השופר מקבץ נידחים ומקרב רחוקים, ובכוחו להכניע הרע שבעם. (גרים ג').
- **עיקר התיקון הוא שבכל שנה צריכין לסלק המוחין שמכבר ולהתחיל מחדש,** כי גם בכל יום ויום מתחדש מוחנו ונשמתנו, ומכל שכן בראש השנה שאז נמשך התחדשות המוחין לכל השנה כולה, והעיקר שנוזה להתחדש בכל פעם להתחיל מחדש בעבודת ה' ומה שעבר יהיה נמשך עליו שכחה. (ספר תורה ד').
- **צריך האדם לידע ולהאמין שה' יתברך עושה חדשות בכל עת ואין יום דומה לחבירו,** ובודאי יגמור ה' יתברך והצדיקים מה שהתחילו, ואע"פ שהסיטרא אחרא מתפשט לאורך ולרוחב, אע"פ כן ה' יתברך עוזר לנו בכל יום ויום ובפרט בכל שנה שזוכין לקבל קדושת ראש השנה ויום הכיפורים. (שם ח').
- **על ידי התקיעות שתוקעין בראש השנה, תקיעה שברים ותרועה, מעוררים כח של ג' האבות הקדושים ועל ידי זה מכניעין ג' התאוות, אכילה, משגל, וממון, וע"י זה זוכין ליראת ה' ולנבואה.** (ערלה ד').
- ראש השנה הוא ראשון לתשובה, ועיקר התשובה להשיב הדבר לשורשו למקום שניטל משם, דהיינו לשוב אל ה' יתברך באמת, אבל מריבוי עוונותינו קשה לנו מאוד למצוא את מקומנו ואין אנו זוכים לדעת איך לשוב אל המקום שנחצבנו משם, ועל כן עיקר התשובה היא רק על ידי הצדיקים האמיתיים שהם בבחינת מקומו של עולם והם יודעים מקומו של כל אחד ואחד מתחילה ועד סוף והם יודעים לעשות ראש השנה באמת, ומה שאנו צועקים ומתפללים ומתעוררים לתשובה בימי ראש השנה, כל זה נמשך מהצדיקים האמיתיים שיודעים לעשות ראש השנה, מחמת שהם יודעים מקום כל אחד ואחד ודנים הכל לכף זכות, ומכניסים בנו הרהורי תשובה, ומודיעים ומאירים לנו בדעתינו שורש העצה שהעיקר הוא לצעוק לה' יתברך מעומק הלב ועל כן צריכים לנסוע לצדיקים האמיתיים על ראש השנה. (ערלה ד').
- במקום מנוחת הצדיקים בקבריהם הקדושים שם נמשך קדושת כיסא הכבוד, ועל כן שם כלולים כל המקומות שלכל אחד ואחד ויכול כל אחד

הארת הימים הנוראים

למצוא שם את מקומו, עד שיזכה לתשובה שלימה, לשוב אל ה' יתברך מכל מקום שהוא שם ובשביל זה נוסעים לצדיקים לראש השנה. (שם).

- כל העבודה בראש השנה הוא לכלול בחינת שלא כסדר בבחינת בסדר שזהו המתקת הדינים הנעשים בראש השנה, פירוש: שלא כסדר הוא מה שלא הולך לאדם כרצונו, הן ברוחני, והן בגשמי, והעבודה היא לכלול בחינת שלא כסדר, בבחינת כסדר, דהיינו להאמין ולגלות השגחת ה' ולהאמין שהכל לטובה, ולעבוד את ה' בשמחה גם כשלא הולך לאדם כרצונו. (עדות ה').

- על ידי חטא העגל נפגם בחינת התגלות הרצון, ולכן צריכים להתגבר בימים אל מראש חודש אלול ועד יום הכיפורים להמשיך על עצמנו רצונות וכיסופים טובים לה' יתברך, וע"י זה נתגלה יראה ולכן ימים אלו נקראים: "ימים נוראים" וכן נוהגים להרבות בצדקה בימים אלו כי עיקר התגלות הרצון ע"י צדקה. (הלוואה ה').

- ריבוי הניגונים הנפלאים של ראש השנה ויום הכיפורים, כל זה בשביל המתקת הדינים, כי ע"י כל הניגון כשהוא בזכות ובהירות על ידי זה מתלבשת השכינה בלבושין נהירין ואזי נמתקין הדינים, "וחמת המלך שככה". (חזקת מטלטלין ג').

- בראש השנה תוקעים בשופר בחינת רעמים שמפשיטין עקמומיות שבלב וע"י זה זוכין לתשובה, ואח"כ בסוכות זוכין לשמחה גדולה בבחינת: "ולישרי לב שמחה", ועיקר שלימות השמחה שבשעת עשיית המצווה לא ירצה שום שכר עולם הבא, רק שיזמין לו ה' יתברך עוד מצווה בשכר מצווה זו. (חזקת קרקעות ג').

- צריך שהשליח ציבור שיהיה הגון ביותר, ובפרט בימים נוראים כי השליח ציבור צריך לקשר עצמו לשורשי נשמות ישראל ע"י התפילה, עד שיהיה לו כוח לירד לתוך עומק מקומו של כל אחד ואחד מהמתפללים, ולהעלותו משם ולכן נקרא "יורד לפני התיבה" כי צריך לירד לתוך עומק מקומו של כל אחד ואחד, ולכן מקשרין אנו עצמינו בתפילותינו לצדיקים האמתיים. (שלוחין ד').

הארת הימים הנוראים

- **בכל ראש השנה העולם נעשה חדש לגמרי**, מעין תחילת הבריאה ועיקר התחדשות הבריאה נעשה על ידי גדולי הצדיקים שזכו לתורת ה' ותפילת ה' ממש, והם ממשיכין בכל ראש השנה חסדים ורחמים גדולים ועצומים שלא היו מעולם, ועל ידי זה נמתק הדין מעל ישראל. (מתנה ה').
- בראש השנה בא השטן לקטרג על ישראל ח"ו, ומביא עדים את החמה (שמש) בחינת תורה להראות שישראל פגמו חס ושלום בתורה הקדושה ואח"כ הולך להביא את הלבנה (ירח) בחינת תפילה והיא מתכסית מאד ואינו יכול למוצאה (מדרש), כי אע"פ שאיבדו ישראל כתר "הנעשה" בחינת תורה אבל כתר "הנשמע" בחינת תפילה ורצון לה' יתברך זה אי אפשר ליקח מישראל בשום פנים ואופן כי אפילו הקטן שבקטנים שבישראל בוער ליבו לה' יתברך עד אין סוף כי גם במדרגה התחתונה ביותר יכולים לכסוף ולהשתוקק לה' יתברך אחר שגילו לנו צדיקי אמת שיש תפילת ה' שהיא חסדים ורחמים גמורים בחינת: "יהי רצון מלפני שיכבשו רחמי את כעסי". (שם).
- קול שופר של ראש השנה הוא בחינת "ממעמקים קראתיך ה' " כי אז בראש השנה צריכין לתקן האמונה הקדושה, ולכן תוקעין בשופר שהוא בחינת קול היוצא מן הלב בלי דיבור, בחינת: "צעק ליבם אל ה' של ידי זה מתגלים עצות קדושות מעומק הלב איך לזכות לקרבת ה' באמת. (הפקר ונכסי הגר ז').
- קודם ראש השנה קוראין פרשת "אתם ניצבים היום כולכם" להודיע שכל נפשות ישראל כולם צריכים להתקבץ יחד, ולכלול יחד באהבה בתוך קדושה העליונה בחינת "קודש הקודשים", שהוא בחינת משה בחינת הצדיק האמת וע"י זה זוכה כל אחד להחיות ולחדש את שכלו ונשמתו בבחינת אדם מקום - זמן, שזהו בבחינת "אתם ניצבים כולכם היום" אתם-בחינת אדם, ניצבים - בחינת מקום, היום-בחינת זמן, וזהו "כולכם לפני ה' אלוקיכם" שנדע ונאמין שאנו נמצאים תמיד לפני ה' אלוקיכם. (פיקדון ה').
- כל אלו שזוכין לאמונת חכמים ונוסעים לצדיקים האמיתיים לראש השנה כולם נקראים בשם צדיקים על שם צדיק האמת שמקורבים אליו כי כל המחובר לטהור - טהור, ועל כן נחתמין לאלתר לחיים כי הם זוכים בודאי לחיים האמיתיים

הארת הימים הנוראים

והרשעים שהם החולקים על צדיקי האמת נחתמין לאלתר למיתה, כי אין להם חיים כלל כי גם בחייהם קרויים מתים, והבנוניים תלויים ועומדים עד יום הכיפורים וכו'. (פיקדון ה' לח').

- גודל מעלת יקרת הכיסופין והרצון דקדושה כי מהבלים אלו שאדם מוציא בפיו לדברים שבקדושה נעשה מזה נפשות גדולות ממש, וזה בחינת שופר של ראש השנה שהוא הבלים דקדושה שמרמז על הרצון, ועל ידי זה שבים הרשעים בתשובה, וכל זה בזכות וכח צדיקי אמת שזכו לשמירת הברית בשלימות עד שזכו לרצון ואהבה לה' בשלימות, ועיקר זכות עקידת יצחק הוא רק בחינת רצון וכיסופין דקדושה, כי הלא לבסוף יצחק לא נשחט ומשם נמשך הרצון לכל ישראל. (אומנין ד')

- כל עניין מה שמבקשים בראש השנה ועשרת ימי תשובה על חיים "זוכרנו לחיים" וכו' היינו שנזכה להגביר הרצון והכיסופין דקדושה עד שיצטיירו ע"י זה כל אותיות התורה לטוב, שתהיה התורה בבחינת סם חיים, ולכן בינונים תלויים ועומדים עד יום הכיפורים אם יחזרו בתשובה, כי צריכין להתגבר כל עשרת ימי תשובה להגביר הכיסופין הטובים שזהו עיקר התשובה ועל ידי זה נכתבים ונחתמים בספר החיים. (שם יג').

- שמיעת קול שופר היא בחינת עשרה מיני נגינה, שזהו בחינת עשרה קולות של השופר: תשר"ת - תש"ת - תר"ת כי ראש השנה הוא ראשון לעשרת ימי תשובה, ועיקר התשובה הוא בחינת י' מיני נגינה שהם כלליות השמחה ועיקר השמחה הוא להפוך היגון והאנחה לשמחה, שזה הוא עיקר תיקון התשובה בחינת עוונות שהם עיקר היגון והאנחה מתהפכין לזכויות, בחינת שמחה, כי באמת צריך האדם הרחוק מעבודת ה' ורוצה לשוב אל ה' באמת להתחזק מאד ולשמח את עצמו בכל מה שאפשר, ולמצוא בעצמו איזה נקודה טובה עדיין, וע"י זה עיקר תיקונו ותשובתו כי ע"י זה הוא נכנס באמת לכף זכות ויכול לזכות לתשובה שלימה.

יום כיפור

- עשרת ימי תשובה הם בחינת עשרה מאמרות שנברא העולם, ויום הכיפורים כולל את כולם כי הוא בחינת בראשית מאמר סתום שכולל כל המאמרות וע"י זה בכל מקום שנופלין לשם אפשר לחפש ולבקש ולמצוא את כבודו יתברך, וע"י זה יוצאין מכל הקליפות ומתכפרין כל העוונות שזה בעצמו בחינת התשובה והכפרה של יום הכיפורים. (תפילין ו')
- ביום הכיפורים צריכים לשוב בתשובה שע"י זה זוכין לחיים נצחיים בחינת ענווה, שע"י זה מתכפרים העוונות בחינת גאות ואעפ"כ צריכין להזהר מענווה פסולה כי צריך עזות דקדושה. (תפילין ו' כ"ג).
- על ידי עבודת פנים ועבודת חוץ של הכהן הגדול ביום הכיפורים שהיה מחליף בגדיו מפנים לחוץ ומחוץ לפנים חמש פעמים, ע"י זה מתקן בחינת "עייל ונפיק" (עולה ויורד בעבודת ה') בשורשו העליון, וע"י זה ממשיך דרך התשובה בעולם עד שאפילו מי שהוא בבחינת "נפיק" ממש שהוא בשאול תחתיות יוכל למצוא גם כן את ה' יתברך בבחינת "ואציעה שאול הינך" שזהו עיקר דרך התשובה. (שבת ז' נב' נג').
- יום הכיפורים הוא ראשון לתיקון הברית כי בו נימול אברהם אבינו ע"ה, ועל כן נקבע יום זה למחילה וסליחה לדורות, כי תיקון הברית הוא תיקון הכללי של כל החטאים וזה בחינת מה שנוהגים ללבוש בגדים לבנים.
- ביום הכיפורים נכנס הכהן הגדול לפני ולפנים מקום נקודת אבן השתייה שהוא בחינת נקודת האמת, ועל כן שם היה עומד ארון העדות והלוחות ולכן שם היה יכול הכהן הגדול לטהר ישראל מעוונותיהם כי ע"י שמקרבין וממשיכין עצמן אל האמת, אזי האמת מאיר איך לצאת מהחושך של העוונות כי הניצוצות הקדושים רואים את הפתחים שיש בחושך ויוצאים ע"י זה מחושך לאור, ואז נתבטל הסטרא אחרא ומתכפרין העוונות. (חנוכה ו' ב').
- בכל שנה יש שס"ה ימים וכנגד זה יש שס"ה גידין באדם ויום הכיפורים הוא יום אחד קדוש ונורא שכלול מכל השס"ה ימים וכמו שכתוב: "ימים יוצרו ולו

הארת הימים הנוראים

אחד בהם" שזהו יום הכיפורים ולכן בו מתכפרים עוונות הבאים מדמים שבשס"ה גידין שהם כנגד שס"ה "לא תעשה" שבתורה. (יין נסך ג').

• **ביום הכיפורים סותמין העיניים לגמרי מעיני העולם הזה ועוסקים רק בתפילה ואז זוכין להכלל בתכלית שהוא בחינת העולם הבא, שזהו עיקר שלימות התפילה שכשעומד בסוף התפילה יהיה עדיין מקושר ועומד בתיבה הראשונה של התפילה שזהו ביטול ותכלית עולם הבא. (מצרנות ג').**

• **ביום כיפור הוא תיקון לחטא העגל שביום זה נלקחו שני כתרים לישראל ואז ביום כיפור מחזירים את הכתרים לישראל כי אז עולים עד הכתר כידוע ואז זוכין לבחינת "נעשה ונשמע" בשלימות שהוא בחינת עזות דקדושה בשלימות דהיינו לעבוד את ה' בכל הכוחות ולא להתיירא משום נפילות, וגם אם נפל האדם יתחזק שוב ושוב ואז ביום הכיפורים הוא סליחת עוונות וכל הירידות נתהפכין לעליות ועל כן אומרים אז: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" בקול רם מאחר שכבר נתהפכו הירידות לעליות שוב אין לנו להתיירא מן השטן ואז צועקין בקול רם: "ברוך שם וכו' שה' יתברך גמר ויגמור הכל כרצונו הטוב. (מועקה ושמירת הנפש ד').**

סוכות

- כל התיקונים הנעשים בירח האיתנים מראש השנה ועד שמיני עצרת הכל נעשה על ידי מעלת הקיבוץ הקדוש שמקשרים עצמם לצדיקי אמת בחינת משה, וזה ענין נטילת ד' מינים שכוללין גם כן ערבי נחל, בחינת פושעי ישראל, שהם גם בחינת הקיבוץ הקדוש עד שבשמיני עצרת נגמר התיקון בשלימות ועל כן נקרא עצרת - מלשון אסיפה וקיבוץ, ועל כן נוהגין אז לקרוא לכל אחד מישראל לעלות לתורה, כי זה כל עסקינו בחודש זה לקבץ, לאסוף, ולהעלות כל נפשות ישראל ולקשרם אל התורה הקדושה. (נטילת ידים לסעודה צ"ט - ק"ב)
- ועל כן לוקחין אז הארבעה מינים שבלולב ומבואר בזה"ק שעל ידי זה אנו לוקחין אותו יתברך כביכול בידינו, היינו שאנו ממשיכין עלינו בחינת הזיכרון בפרטיות, שהוא בחינת הרמזים שמרמז הקב"ה לאדם בכל מקום ובכל זמן, שיתקרב אליו יתברך, שזהו בחינת הנענועים שמנענעים לכל הרוחות דהיינו להמשיך עלינו הרמזים הנ"ל שנזכה לשוב אל השי"ת מכל מקום שנשלחנו משם. (שם)
- בהושענא רבה נמשך עלינו אורו של דוד שהוא הרועה השביעי שאז בימיו נגמרו כל התיקונים, עד שזכה לביטול כזה שעל ידו נתתקן התפילה בשלימות, שהיא לעשות אחד מכל התפילה שעל ידי זה יכולין לדבר הרבה תפילות שירות ותשבחות וזהו בחינת דוד שריבה להקב"ה בשירות ותשבחות.
- כל התפילות ותחינות שאנו מבקשים ומתפללים בעשרת ימי תשובה אין הכונה רק על העבר אלא צריכים לבקש רחמים מהשם יתברך שנזכה מעתה לדרך התשובה ונטהר עצמינו ושלא נחטא עוד לעולם ומתפללין הרבה להכניע קליפת עשיו ועמלק בחינת "כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ" אך מחמת שהמלחמה ארוכה מאד, על כן צריכין להכנס לתוך הסוכה בחינת ענני כבוד להסך ולהגן בעדנו מבחינת קליפת עמלק, אף שניהיה בבחינת ונפיק דהיינו בעניני חולין וכו'. (שבת ז' נג')

הארת הימים הנוראים

- כלל העבודה של ראש השנה ויום הכיפורים הוא בחינת "עייל" כי בהם עוסקים על פי רוב בתפילה ובעבודת ה' בבתי כנסיות ומדרשות, וסוכות הוא בחינת "נפיק" כי עיקר מצות סוכה היא אכילה ושתיה ושינה בסוכה שהוא בחינת "נפיק" שזהו שלימות התשובה לעבוד את ה' בשמחה בכל המצבים והענינים. (שם נ"ה)
- התפילה עתה היא בבחינת סוכת דוד הנופלת, ובסוכות עוסקים להקימה, וזה בחינת צא מדירת קבע, ושב בדירת ארעי, כמו שנאמר בתפילה "אל תעש תפילתך קבע אלא רחמים ותחנונים", שעל ידי שירגיש ארעי במדריגתו ועבודתו ירבה בתפילה ותחנונים לפני ה' ויחדש דברים בתפילתו. (ראש חודש ה')
- הסוכה צריך שתהיה צילתה מרובה מחמתה - חמה בחינת תורה, וצל בחינת תפילה, והצל צריך שיהיה מרובה, כי העיקר הוא להתפלל לזכות לקיום התורה וירא"ש, ולהינצל מחטאים ותאוות וזה בחינת צילתה מרובה מחמתה. (שם כ"א)
- ענין ההקפות עם הלולב שעושין בסוכות סביב הספר תורה, זהו בחינת להמשיך התורה לתוך התפילה דהיינו לעשות מהתורה תפילה - שירבה להתפלל לזכות לקיום התורה.
- ענין ניסוך המים בחג הסוכות הוא בחינת "וישאבו מים וישפכו לפני ה'" ופירש"י ששפכו ליבם כמים דהיינו שלימות התפילה שנשלם בסוכות על ידי שזוכין לעשות מהתורה תפילה כנ"ל. (שם י"ז כ"ג)
- הלולב ומיניו הם בחינת הכלי זין שלנו, כמובא בזה"ק מאן נצח? מאן דאחיד מאני דקרבא (מי המנצח? מי שאוחז כלי המלחמה בידו) והכלי זין הללו אנו מקבלין מצדיקי אמת בעלי כח גדול שזכו להתפלל בראש השנה תפילה בחי' דין, שהם בחינת לולב וע"כ מברכים "על נטילת לולב" כי הוא העיקר.
- בהושענא רבה הוא בחינת "וישב יצחק ויחפור את בארות המים" כמובא בזה"ק כי אז הוא גמר החתימה מהעסק שהתחלנו בר"ה, ועל כן צריכין

הארת הימים הנוראים

לחזור ולצעוק מעומק הלב בחי' "ממעמקים קראתיך השם" בכדי לחזור ולגלות העצות הקדושות, ועל כן נקראים "הושענות" כי צועקין אז הרבה הושענא שהיא רק צעקה מעומק הלב, כמו מי שהוא בצרה גדולה ואינו יכול לדבר שום דיבורים מבקשות ותחנונים, רק צועק מעומק הלב "הושענא" ועל ידי זה נתגלין העצות שקרויין ישועות - כי עיקר הישועה שזוכה לגלות העצה איך להתקרב להשם יתברך באמת מכל מקום שהוא. (הו"ר א')

• **על ידי תשובה של ר"ה ויוה"כ זדונות נתהפכין לזכויות שזה בחינת ביטול האיסור** (שהוא בחינת שלימות היחודים העליונים) וזה בחינת ערבי נחל שמרמז על פושעי ישראל שכוללין עם הלולב, ודייקא על ידם נעשה יחוד גדול ומושלם, ועל כן אח"כ בהושענא רבה נוטלין הערבי נחל לבדם להורות שהאיסור והעוונות נתבטלו עד שנתהפך להיתר וקדושה גמורה.

• **עיקר הסוכה מפסולת גורן ויקב**, ובזה אנו מראין גודל כוחנו ועוצם רחמי השם יתברך עלינו שמחל לנו עוונותינו ונתהפכו עוונות לזכויות, כי פסולת גורן יקב מרמז על העוונות, ודייקא מזה נעשה סתרי תורה ושמירה והגנה על עם ישראל, ובזאת הסוכה אנו יושבים ז' ימים, ומקבלין ז' רועים, והסוכה מגנת ושומרת עלינו מכל הרודפים והשונאים הרוצים להרחיקנו מעבודת ה', ובכח הסוכה אנו סמוכים ובטוחים שלא יעזבנו השם יתברך לעולם, מאחר שזכינו עכשיו לכנוס באור הקדושה העליונה אמא דמסככא על בנין בחי' תשובה ששם נתהפכין העוונות לזכויות. (ספר תורה ב')

• **על ידי קדושת הסוכה הקדושה אנו ממשיכין עלינו קדושה עליונה שגם בכל השנה בכל עת שיוצאין מהבית לחוץ (מענינים רוחניים תורה ותפילה לענינים גשמיים כגון פרנסה וכיו"ב) שאז יגן עלינו קדושת הסוכה**, בחי' ענני כבוד שהגנו על ישראל במדבר, ועל ידי זה נתהפך היציאה לחוץ לטובה שנזכה על ידי זה להתחדשות המוחין, והדעת ויתהפך הכל לטובה. (ספר תורה ב')

• **בשבעת ימי הסוכות עדיין יש קצת אחיזה להרע** - ולכן אז קושרין הערבי נחל עם הד' מינין שלא יתאחז בהן הרע ביותר, ובהושענא רבה חובטין הערבה להכניע ולבטל ממנה הדינין לגמרי, ואז בשמיני עצרת נשלמין כל

הארת הימים הנוראים

התיקונים האלו - ומאיר אור אהבה שבדעת שהם רחמים עצומים למעלה מהמידות והימים והזמן - ואז נתבטל הרע לגמרי ואין שום אחיזה לעכו"ם, רק ישראל בעצמן מתחברין באהבה יתירה עם השי"ת. (הלוואה ד')

• **בכל שבעת ימי הסוכות אנו זוכין להמשיך השמחה עלינו ולשמוח בהשם יתברך בבחי' "ישמח ישראל בעושיו",** שזהו שמחתנו במצוות - ואחר כך בשמיני עצרת שמחת תורה אזי כביכול השם יתברך שמח עמנו בבחינת "ישמח ה' במעשיו", וזהו ערך שלימות השמחה שנכללין שני השמחות ביחד. (הלוואה ה')

• בסוכות צריכין להרבות בצדקה ביותר כי על ידי הצדקה מבררין השפע משפע בהמה, לשפע אדם. (מקח וממכר ד')

• **על ידי בחינת סוכה זוכין לעצות טובות ועל ידי זה נמשך הפרנסה בנקל.** (שם)

• אחרי יוה"כ צריכין לצאת מביתנו ולהכנס אל הסוכה, בבחינת **"צא מדירת קבע ושב בדירת ארעי"** שזהו בחינת הטלטול שצריכין לסבול בשביל קיבוץ הישיבה הקדושה שבא מלמדים אמונה תמימה ופשוטה, וגם הרב האמת בעצמו מעוצם אהבתו את ישראל אינו יכול לישב בקביעות בביתו, רק מכתת רגליו ויושב בדירת ארעי כדי לקבץ ולאסוף את בני הישיבה, ומכל שכן וכל שכן התלמידים כל מי שנוגע יראת ה' בליבו רוצה לחוס על חייו הנצחיים בודאי צריך לצאת מביתו הקבוע ולכתת רגליו מדוך לדוך ולישב בסוכות ואהלים, עד שיזכה לבוא אל הישיבה הקדושה שעוסקין שם בלימוד האמת, להמשיך האמונה הקדושה בלב כל אחד ואחד, **כי בזה צריכין לעסוק כל ימינו ולחפש עצמינו בכל עת איך אנו אוחזין באמונה הקדושה ולחדש האמונה בכל פעם בהארה נפלאה ביותר,** ועל כן צריכין ללמוד הרבה ביגיעות גדולות אצל בחינת הישיבה הקדושה הנ"ל שזה בחינת סיום התורה והתחלתה בכל שנה ושנה. (נזיקין ה')

